

Доброго дня, мене звати Беата Рола.

Запрошую на лекцію про оцінювання.

Зокрема, про те, як систематизувати

дії вчителя, щоб оцінювання
було

приємнішим для всіх учасників процесу.

Я запросила свою колегу
пані Катажину Щепковську-

Шишко - Привіт, Касю,

[Катажина Щепковська-Шишко
]: Доброго дня!

[Беата Рола]: та пані Емілію Войдилу.

Доброго дня, Емілько!

[Емілія Войдила]: Доброго дня!

[Беата]: Обидві жінки знайомі
з проблемою оцінювання

як з точки зору вчителя, так
і з точки зору директора.

Я сподіваюся, що під час цієї лекції

можна буде знайти практичну
інформацію для вирішення

дилеми проблем оцінювання.

[Весела музика]

[Беата]: Це досить очевидний
факт, що оцінювання у

школі - одне з найважливіших питань для
учня, але також і дуже важливе питання для

для вчителів та батьків, яке набуває
особливого значення в ситуації, коли

працюєш в групі зі учнем з
різними потребами та здібностями.

Дійсно, це вимагає, щоб
різноманітність була врахована також у

оцінюванні, враховуючи індивідуальну
ситуацію кожного учня.

Цей аспект оцінювання часто може бути проблематичним.

Тому можна вважати, що оцінювання в сучасній шкільній реальності

не тільки важливе, але й складне, і з ним стикаються

щодня не лише вчителі, а й учні.

Тому в нашій лекції ми спробуємо

придивитися до цих труднощів саме з цих двох перспектив -

перспективи вчителя та учня.

[Катажиина]: Беато, ти сказала, що оцінювання - це складний і

надзвичайно важливий аспект функціонування школи.

Він також включає в себе кілька

очевидних речей, на які, зазвичай, не звертають увагу у повсякденному житті.

По-перше, законодавство.

Правила оцінювання досить точні.

Знаючи їх, можна проводити оцінювання

диференційовано, відповідно до потреб і здібностей учнів і учениць.

Добре знання законодавства

допомагає впроваджувати оцінювання, яке підтримує навчання всіх учнів та учениць.

Помилково думати, що у школі ми створюємо

так звану систему оцінювання, адже, зрештою, вона вже існує в школі.

У свою чергу, ми визначаємо умови та метод оцінювання,

серед іншого для того, щоб оцінювати в різних формах.

Тому що оцінювання - це не тільки оцінки.

Інше питання - що ми насправді оцінюємо.

Відповідь, здавалося б, проста.

Ми оцінюємо засвоєння учнями
освітніх вимог, а саме

зазначених у базовому навчальному плані
та в програмах, що реалізуються в школі.

Думаючи про вимоги, ми не повинні забувати
про конкретних учнів, як тих, що

найбільш здібні, так і тих, хто
має різноманітні труднощі у навчанні.

Плануючи урок або серію уроків, варто
почати з того, чого ви хочете навчити

учнів, і які умови вони повинні виконати,
щоб отримати ту чи іншу оцінку.

Роздуми над цими питаннями -
це вже початок оцінювання.

[Беата]: Касю, ти звернула
увагу на законодавство.

Тому давайте зосередимося на цих питаннях

і розглянемо, що
насправді, можуть,

і що мають робити вчителі з
точки зору застосування законодавства

в оцінюванні та застосуванні його для
роботи в диференційованому класі.

[Емілія]: Вчителі, які думають про оцінювання,

повинні мати на увазі два
надзвичайно важливих аспекти.

Насправді, вони повинні починати з того, щоб дуже

добре знати своїх вихованців, їхні
потреби, здібності та дбати про

дуже хороші знання освітнього
законодавства у сфері оцінювання.

З якої причини?

У турботі про своїх учнів, а також у

турботі про себе, про власне відчуття
справедливої, чесної оцінки.

Як виконати першу умову?

Скористайтесь перевіреним у школі
методом спостереження,

який щоденно використовують вчителі.

Поговоріть з батьками, іншими
вчителями, шкільними спеціалістами,

якщо вони знають учня і ретельно
аналізують так звану

теку учня,

тобто документування школою всіх
заходів та дій, що проводяться у сфері

психолого-педагогічна допомоги
або спеціальної освіти.

Уважно прочитайте думку, судження про те,

чи є у учня медична
довідка або інший документ?

Це перша базова річ, яку
повинен зробити вчитель.

На основі зібраної інформації він визначає

здібності учня, щоб адаптувати до нього як
процес викладання, так і оцінювання.

А друга умова?

Друга умова - це, звичайно, необхідність
дуже хорошого знання законодавства,

закону "Про освіту" щодо оцінювання.

Положення про оцінювання
можна знайти,

насамперед, у розділі 3а
"Закону про систему освіти".

І хоча зараз ми рідше звертаємося до цього
закону,

оскільки більшість правових норм, що

стосуються школи, містяться
саме в цьому законі

освітнього права, це
оцінювання можна знайти тут.

Розділ 3а доповнений положенням про оцінювання,
класифікацію та просування учнів,
знання цього розділу також є важливим.

Про деякі найважливіші юридичні
питання в контексті оцінювання,

я хотіла би сьогодні звернути Вашу увагу,

а також детальніше проаналізувати весь
розділ 3а, і Регламенту, це, власне,

я всім дуже рекомендую.

Індивідуалізація роботи з
учнем та адаптація вимог.

Це ключове слово особливо важливе при
оцінюванні в різnorodному класі.

І це те, до чого закон
зобов'язує вчителів .

Якщо ви, індивідуалізуючи свою роботу
з учнем, адаптуєте освітні вимоги,

ви зобов'язані скоригувати і його
оцінювання, адже оцінювання, як говорить

закон, ґрунтується на визнанні
вчителями рівня та прогресу

в оволодінні учня знаннями та
навичками відповідно до вимог, про

які згадано вище, описаних в базовій
навчальній програмі та впливаючих з

із шкільної освітньої програми.

І саме тому, вчителі вже на початку
кожного навчального року повідомляють

учням та їхнім батькам, насамперед,
про освітні вимоги

необхідні для отримання учнем
окремих піврічних та річних класифікаційних оцінок

під час навчання.

А вимоги, звісно, впливають
із чинної програми.

По-друге, про способи перевірки навчальних досягнень учнів,

і по-третє, також дуже важлива інформація

про умови та процедуру отримання під час навчання більш високої оцінки, ніж

прогнозована річна класифікаційна оцінка.

Так само педагог інформує про

умови, спосіб і критерії оцінювання поведінки, а

також про те, за яких умов і в яких випадках учень

може отримати вищу класифікаційну оцінку з поведінки, ніж

та, яка була передбачена.

Таким чином, точка відліку для вчителя -

це освітні вимоги, що впливають з

основної навчальної програми та навчального плану.

Учень повинен знати, які вимоги він повинен виконати, щоб отримати дану оцінку, та

як вчитель буде їх оцінювати.

Порушенням закону є очікування від учнів

засвоєння змісту,

що виходить за межі основної навчальної програми, на оцінку "відмінно" .

Ніхто не давав вчителю таких повноважень.

І нерідко можна зустріти такі положення в шкільних статутах у розділі про

умови та метод внутрішньошкільного оцінювання.

Тому варто знати закон, щоб знати, як оцінювати учнів.

Вчителі можуть оцінювати за допомогою

спільно розроблених внутрішніх правил, які найкраще підходять для їхніх учнів.

Вони можуть надавати
постійний зворотню інформацію

учням, ученицям. Оцінювати описово кожного учня
в межах внутрішнього оцінювання, візуалізувати
оцінку в поточному оцінюванні,

але вони також можуть, і це дуже важливо,
бачити труднощі учня, учнів,

організовувати для них заходи, які розвивають їхні навчальні можливості.

Одна з форм - це психолого-педагогічна
допомога, яка також згадується в

законодавстві, як натяк на те, як учні
повинні продовжувати своє навчання.

І є ще один важливий момент.

Можливо, хтось задається питанням, для
чого потрібно знати правила, які регулюють

основні загально-освітні програми для
оцінювання учнів.

Що ж, у цьому законодавчому акті
вчителі знайдуть багато інформації

щодо оцінювання учнів з порушеннями
інтелектуального розвитку

помірного та тяжкого ступеня
та множинними інвалідностями,

у програмних основах,
присвячених цим групам учнів

на рівні початкової та підготовчої школи.

Там же ми читаємо, що в процесі

оцінки та планування дій є важливим голос

учня, звісно, адекватний
його/її можливостям.

Чи пам'ятають про це вчителі?

Саме з цього законодавчого
акту вчителі дізнаються,

що під час зустрічей вчителів та інших спеціалістів,
які працюють з учнем, проводиться поточне

оцінювання функціонування учня.

Тобто командою, яка виконує

мультидисциплінарну оцінку рівня
функціонування учня/учениці та

розробляє індивідуальну освітню та
терапевтичну програму. Також досягнення в

окремих сферах взаємодії і педагогічних,

і ревалідаційного впливу плануються індивідуально.

Що це на практиці означає для оцінювання?

Якщо Ви ставите цілі індивідуально,
адаптуєте вимоги до можливостей

дитини з інвалідністю, Ви також,
індивідуально оцінюєте її досягнення.

[Катажина]: Я так уважно слухаю,

якщо закон такий важливий,
то має бути і спаведливість.

У мене склалося враження, що іноді вчителі

стурбовані використанням
диференційованих форм оцінювання

саме через занепокоєння щодо
того, чи буде це справедливо.

Від того, як Ви розумієте справедливість,

залежить багато у
Вашому діапазоні оцінювання.

Я заглянула до словника польської мови,

щоб з'ясувати значення слова "справедливість".

Тож, це справедливий спосіб робити речі,
об'єктивно ставитися до критерію,

неупередженість в оцінці інших,
дотримання прийнятих принципів.

Тут немає сумнівів, що
справедливість - це завжди рівність.

Це також не означає завжди те саме і
завжди в один і той самий спосіб.

У мене таке враження, що зараз ми маємо

більшу відкритість до такого розуміння

справедливості в оцінюванні, що
підкреслює об'єктивність, неупередженість

та відповідність умовам оцінювання у школі.

У законі "Про систему освіти", на який посилається Емілія,

знаходяться
основні цілі оцінювання.

Якщо Ви будете пам'ятати про них, це,

безумовно, допоможе
справедливому оцінюванню .

Варто зазначити, що найчастіше

згадується мета оцінювання, тобто
інформування учнів про рівень

їхніх досягнень у навчанні, яка була
поставлена законодавчим органом на

перше місце і також є однією
з п'яти цілей оцінювання.

Інші цілі зосереджені на допомозі
учням і ученицям у

навчанні, надаванні орієнтирів
для подальшого розвитку.

Серед іншого, надаванні учням

ретельної інформації про те, що вони

зробили добре і як їм слід
продовжувати навчання.

Така інформація також формує мотивацію,

тому що виявляє сильні
сторони і вказує шлях розвитку.

Така інформація також важлива
для вчителів та батьків.

Дійсно, вони вказують на
труднощі та особливі

здібності, що має значення для
планування подальшої роботи.

Коли ми маємо таким чином визначені цілі оцінювання,

при їх впровадженні ми
дивимося не тільки на час

теперішній, але
й у минуле та майбутнє.

Оцінювання не є завершенням
процесу навчання.

Оцінювання супроводжує навчання весь час,
впливаючи на дії вчителів,
вчительок та учнів і учениць.

Спочатку ми використовуємо
вступну оцінку,

яка є відправною точкою для планування
процесу навчання та викладання.

Під час заняття ми стежимо за тим, як

учні та учениці вчаться,
постійно оцінюючи їх дії.

Наприкінці розділу або більшої частини

матеріалу ми використовуємо
підсумкове оцінювання, яке

визначає, чого насправді
навчилися учні та учениці.

Еміліє, як такі форми оцінювання
закріплені законодавчо?

[Емілія]: І знову ми
звертаємося до закону.

Постанова про оцінювання,
класифікацію та просування учнів

визначила мету поточного оцінювання.

Це моніторинг щоденної роботи учня,

це постійна підказка вчителя,
керівництво, яке допомагає учню у навчанні,

у виправленні помилок,
у досягненні успіху.

Вчитель повинен вказати учню на те, що

він/вона зробили добре і як йому
/їй слід продовжувати вчитися.

І, наприкінці, підсумкове оцінювання,
також засноване на законі.

Залежно від того, про яку оцінку ми

говоримо, в національному
законодавстві чи в

положеннях Закону або Регламенту. Це

піврічна або річна оцінка, а також,
наприклад,

оцінка завершеного розділу програми,

це може бути шкільна оцінка, загальна
кількість балів, іноді відсоток.

Варто подумати, чи варто,
наприклад, змінити

оцінку за самостійну роботу, контрольну роботу

на цінну та допоміжну описову
інформацію і розповісти про це учню.

"Ти дуже добре написав тест.

Ти знаєш всі теми, які ми
обговорювали на уроках,

лише в одному завданні рівняння
викликало у тебе труднощі.

Ми будемо працювати над цим разом".

Зрештою, саме вчитель аналізує, які

освітні вимоги досягнув
учень або учениця.

Вчитель повинен забезпечити, щоб кожна оцінка,

чи то відмінна, чи то достатня,
завжди була нагородою

для учня, а не демотивуючою подією дня.

[Катажина]: Еміліє, слухаючи тебе, я переконуюся, що

глибоке розуміння та застосування

правил оцінювання

може вимагати від декого з нас
зміни методики проведення уроку.

При диференційованому оцінюванні,

відповідно до нормативних документів, необхідно застосовувати

диференційований зміст, який дасть змогу учням та ученицям

здобувати інформацію. Щоб переконатися, що знання пов'язані з навичками,

необхідно планувати різноманітні

форми дій і завдань та умови для їх реалізації.

Таким чином, оцінювання пов'язане з UDL,

тобто універсальним плануванням освіти.

UDL - це не новий термін.

Цей термін став відноситися до навчання

вже на початку 21 століття.

Він передбачає таке планування уроку,

карт праці, вправ, завдань, щоб їх могла використовувати

якомога більша кількість учнів без необхідності спеціальної адаптації.

Це означає, що, розробляючи і проводячи уроки, вчитель повинен докласти зусиль,

для того, щоб представити інформацію якомога різноманітніше.

Для того, щоб зробити урок максимально

доступним для кожної дитини, і в ході його проведення

максимально використовувати потенціал учнів і учениць.

Це також дозволить представити знання

різними способами, не однаковими для всього класу, але з можливістю

вибору варіанту, який найбільше підходить для певної дитини.

Важливо, що ці можливості доступні не лише учням з особливими потребами

у навчанні, але й для всього класного колективу.

Одже, на уроці, проведеному таким чином, кожна дитина може зробити вибір,

що підвищує мотивацію та дозволяє використовувати різні способи залучення.

[Беата]: Касю, насправді можна вважати, що універсальний планування освіти

чимось нагадує шведський стіл, тобто місце, де ви приготували

різноманітні страви перед приходом гостей.

Я розумію, що вчителі, вчительки, теж

готують різні пропозиції перед початком занять,

презентують зміст, дії, висловлювання або залучення учнів.

Звичайно, ця різноманітність у процесі

викладання також має враховувати різні точки зору на оцінювання.

На практиці це означає, що однакову оцінку

може отримати учень або учениця, які продемонструвати знання, наприклад

у формі письмової відповіді,

а також ті учні, які ті самі знання продемонструють, наприклад,

усно.

Або учень, який продемонструє ті ж самі знання за допомогою графіки.

Таку ж саму оцінку може також отримати

учень, який використовує інструменти критичного мислення,

але також і ті, хто

використовує лише заповнення прогалин у тексті.

Також ті, хто вирішив проблему,
використовуючи складний шлях

досягнення мети, а також ті,
хто використовував карти праці

або відповіді у вигляді плану, який веде

до вирішення проблеми,
що стоїть перед ними.

Тож, все залежить

не тільки від індивідуальної ситуації
певного учня чи учениці

або від їхніх потреб і можливостей,
але також і від того,

як заздалегідь був розроблений процес
викладання разом з процесом оцінювання.

Іншими словами,

ключем до диференційованого навчання
та оцінювання є постійна рефлексія.

Орієнтована на те, чого я маю навчати, і
що мої конкретні учень чи учениця повинні стопроцентно знати

і вміти робити.

Касю, Ви також говорили
про програму в контексті

оцінювання, що саме тут вчителі знайдуть
рекомендації щодо освітніх вимог.

Ось тут і може виникнути певна проблема.

Ми часто піддаємося враженню, що програма,
яку ми реалізовуємо, лише одна.

Ніщо не може бути далі від істини.

По суті, в залежності від того, де

і коли ми подивимося на процес навчання,
то побачимо аж чотири різні програми.

По-перше, ми бачимо заплановану програму,

тобто все, що ми хотіли б
бачити на наших уроках,

що хотіли б автори базового

навчального плану або автори програми.

Однак, та програма, яка реалізується - це щось інше,

тобто те, що вчитель
насправді буде робити на уроці.

Це тому, що він може не
встигнути зробити деякі речі,

що йому доведеться розширити деякі з
них, навіть якщо цього не було у плані.

Деякі питання, наприклад,
доведеться спростити,

хоча насправді про них варто
було б сказати більше.

Тож, запланована програма може
перетворитися на щось інше,

що ми можемо назвати реалізованою
програмою, але засвоєна програма може бути чимось іншим,

тобто все, що
залишилося у свідомості наших учнів.

Тобто, скільки з тих речей, про які була

мова на уроці, учні добре
засвоїли, і скільки вони засвоїли

ледве-ледве.

Скільки з цих речей вони розуміють правильно,

а скільком надають
неправильного значення?

Нарешті, наприкінці відбувається певна
форма перевірки знань, умінь і навичок.

І це буде програма оцінювання.

Результати цієї програми об'єднують всіх
учнів та вчителів,

іноді також батьків.

А це пов'язано з кінцевим

оцінюванням. У прогрі оцінювання

перевірка результатів роботи
допасовується до проведених занять.

І часто готується під цільову програму,
не помічаючи підводних каменів, які має
реалізована чи засвоєна програма.

Тоді може виявитися, що це все,
чого ми мали намір навчити і
навіть намагалися реалізувати,
ми не в змозі остаточно
перевірити та оцінити.

Цей факт має далекосяжні наслідки.

Як казав Ян Саргут:

"Якщо ми не можемо перевірити те, що нам
дійсно важливо, важливим для нас

стає те, що ми перевіряємо".

І це не найкраща практика.

Адже, якщо ми хочемо оцінити, чого
б ми насправді хотіли навчити,

можливо, варто змінити традиційну схему,

яка наказує нам проводити урок
за уроком,

а наприкінці провести самостійну роботу.

У концепції універсального планування

навчання завжди починається з планування
всього процесу, включаючи оцінювання.

Це означає, що ми також повинні почати

процес оцінювання, думаючи про те, що і
як ми збираємося перевіряти, наприклад,

після першого уроку, після другого уроку,
а також наприкінці вивчення певної партії матеріалу.

Після цього важливо визначити

наразі, взагалом, те, що є
найбільш важливим у даному розділі.

Деякі ключові поняття,

ключові навички, в яких
ми абсолютно впевнені.

Все те, що ми хотіли б, щоб
опанували всі наші учні.

Тому що без цих навичок і знань вони не
зможуть впоратися з подальшим навчанням.

Вибравши ці речі,

варто подумати,

якими будуть фактичні докази того,

що учні досягли поставлених цілей
після певної кількості занять.

Отже, якщо ми точно знаємо

на самому початку, що ми хочемо,
щоб наші учні знали в кінці,

то ми зосередимося на тих,

власно кажучи, навичках, які ми
будемо тестувати пізніше.

Таким чином, ми маємо шанс на те,
що ці чотири програми,

про які я говорила раніше, між
якими з'являються такі великі

розриви, зближаться і, можливо,
в довгостроковій перспективі,

по-справжньому стануть одним
цілим, як ми цього дуже хочемо,

і ми будемо вчити тому, що дійсно

важливо, і оцінювати
те, що дійсно важливо.

У різnorodній групі це може виглядати
так, як у наведеному прикладі.

Після того, як цілі визначені, ми можемо
адаптувати форми перевірки знань.

Зрештою, одна форма буде адекватною

для учня з мовленнєвими труднощами,
а інша - для здібного учня.

Наприклад, для одного ми можемо спланувати

постійний моніторинг знань,
а для іншого, наприклад,

підсумкову оцінку.

Наші знання

про різні здібності та потреби учнів,

дозволять нам вирішити, що для них є індивідуально важливим.

І що є для них переломним моментом в досягненні мети.

І ось настає момент,

в якому ми можемо запланувати докази того, чого навчилися учні.

Тоді може виявитися, що для обдарованого учня таким доказом буде проект.

Однак, для учня з розумовою відсталістю

такими доказами можуть бути, наприклад,

тест із закритими питаннями.

Оцінюючи таким чином,

ми можемо реалізувати ідею підготовки школярів до внутрішніх іспитів

відповідно до їхніх індивідуальних потреб і можливостей.

[Емілія]: Отже, ми повернулися до того, що є найважливішим в оцінюванні.

Якщо ми знову звернемося до закону і згадаємо, що вчитель оцінює

прогрес учня та рівень засвоєння

вимог, тоді відповідь приходить сама собою.

Мета оцінювання - надати ретельну

інформацію про стан знань і навичок учня.

Метою оцінювання не є підготовка до форм зовнішнього оцінювання.

І тут ми потрапляємо в пастку з учнями.

Чи ефективно доходить інформація про стан знань до учня, учениці?

Яка інформація ефективно доходить до людей?

Зворотня інформація, описова,
а може, оцінювання оцінкою?

Описова зворотня інформація

є важливою в процесі оцінювання, але щоб учень нею користувався,

вчитель повинен підготувати його до цього.

Навчити учня використовувати зворотню інформацію не тільки у вигляді оцінки,

тому що така інформація не тільки оцінює його роботу, наприклад,

на уроці, але також містить додаткову важливу інформацію для учня.

Тож, як потрібно надавати зворотню інформацію, щоб учень скористався нею?

Надаючи зворотню інформацію,

вчителі повинні пам'ятати про кілька основних принципів.

По-перше, зворотня інформація має бути спрямована на

безпосередньо конкретного учня або групу учнів.

По-друге, треба повідомити, що саме буде оцінюватися, і тільки на те посилається

у зворотній інформації, щодо виконання учнем того чи іншого завдання.

По-третє, зосередитися на тому, що було зроблено добре -

всі завдання, одне завдання,

можливо, частина завдання, тобто оцінювати

роботу - не учня, не говорити учню: "Знову погано",

"Ти і далі нічого не умієш",

"Ти не можеш виконати
навіть таку просту вправу".

Повідомляти негативні
коментарі учню приватно.

А потім повідомити важливу
для учня інформацію,

посилаючись на приклади з
його робіт і не критикуючи.

Часто вчителі у поточному оцінюванні відмовляються від усної

зворотньої інформації,

бо вважають, що краще,
якщо це буде записано.

І все ж, зворотня інформація може мати

різні форми. Окрім тієї, що
записана в учнівському зошиті,

вона також може бути вербальною,
усною комунікацією.

Її можна адресувати в
індивідуальному порядку до

конкретної дитини, а також вона може бути

інформацією, скерованою до
групи учнів

або для всього класу, якщо це доречно.

[Катерина]: Часом застосування
зворотньої інформації

знеохочує також через те, що у нас складається

враження, що учні
взагалі не користуються нею.

І це може статися.

Якщо письмова інформація містить
детальний аналіз роботи учня або учениці,

пов'язаний з оцінкою, тому що,
зважаючи на силу, яку має оцінка,

зворотня інформація, зазвичай, ігнорується.

Таким чином, можна зробити

припущення, що в різних класах краще

систематично і якомога частіше надавати зворотню інформацію під час навчального процесу, а

оцінку приберегти для підсумкового етапу,

завершення більшого розділу або теми.

Беручи до уваги те, як багато користі

приносить зворотня інформація у поточному оцінюванні, варто потурбуватися, щоб в процесі

оцінювання зворотня інформація
стала постійною частиною уроків.

Також варто потурбуватися, щоб це не

була інформація від вчителів до
учнів, а також між учнями,

і найсміливіші з нас також
можуть створити такі умови,

коли зворотня інформація надходить від

учнів та учениць до
вчителів.

Це дає можливість модифікувати процес

навчання, краще адаптуючи
його до потреб дітей.

Культура зворотної інформації дозволяє

усім вчителям та учням глибше
зрозуміти та оцінити різноманітні

форми роботи та
модифікувати їх до потреб.

[Беата]: Теж варто,

щоб у школ оцінка учнів однокласниками стала більш важливою.

Чи знаєте Ви,

що зворотня інформація від однолітків має
більший вплив на довгострокову роботу

учнів, ніж зворотня
інформація від вчителів?

Проте, у сучасній освітній
реальності все ще домінує

традиційне оцінювання, яке
зосереджується на виставлянні учням

оцінок, які, як ми знаємо, можуть
пригнічувати, а не розвивати

процес навчання. Це часто
призводить до конкуренції між

учнями, сприяє зниженню рейтинга шкіл
та непомірним амбіціям батьків.

Навчання, засноване на
змаганні, запускає різні види

тактики виживання, яка, слід
визнати, дозволяє досягти

успіху, але, на жаль,
часто за будь-яку ціну.

Це сприяє, наприклад,

імпульсивній поведінці, агресії,

конфліктам, порушенню правил
або навіть виключенню.

Конкуренція також ускладнює

і, можливо, перш за все, взяття на
себе відповідальності за навчання,

а головне - позбавляє учнів
задоволення від навчання.

Існує багато причин для того, щоб

відмовитися від традиційного оцінювання
на користь диференційованого.

Одною з причин того, щоб це

зробити, є переваги для обох груп, як
для учнів, так і для вчителів.

Перш за все, уроки стають

цікавішим, а процес оцінювання
- приємнішим, менш стресовим.

І це, зрештою, те, про що була ця лекція.

Я також хотіла би підкреслити,

що під час такого оцінювання, вчителі

матють постійну інформацію
про прогрес окремих учнів.

Вони також можуть планувати разом
з учнями досягнення поставлених цілей.

З іншого боку, учні

стають більш самостійними,
відповідальними за власне навчання

і більш залученими у навчальний процес.

Вони, нарешті, розуміють,
що вони вивчають і чому.

Вони знають, що вони ще не
опанували, чого їм потрібно навчитися.

Вони легше визнають, що чогось не
розуміють, і охочіше ставлять запитання.

Зростає їх самооцінка,

впевненість у собі, а це, зрештою,
головна мета освіти.

[Емілія]: Оцінювання
учнів, як бачите,

нелегке, особливо
в різnorodному класі.

Тому вчителі

повинні отримувати підтримку
від свого директора,

викладацького складу школи, фахівців

центрів підготовки вчителів
або інших установ.

Для того, щоб запланувати
роботу з учнями та оцінювання

учнів відповідно до їхньої
індивідуальної ситуації.

Допомога має бути багатогранною і включати
як правові знання,

так і організацію навчально-виховної
роботи відповідно до принципів

універсального планування і
раціонального вдосконалення.

Вчителя також підтримує

зворотня інформація від директора,
колег, методичного консультанта,

щоб вчитель міг
вдосконалити свої методи роботи.

Допомога вчителям

також має включати покращення
співпраці з батьками,

для яких оцінювання так само
важливе, як і для учня.

Тоді, безумовно,
оцінювання учнів

буде легшим для вчителів.

[Катерина]: Підсумовуючи
складності з учнями,

оцінювання, яке допомагає у навчанні, вимагає

від нас визначення вимог та гарантії,
що інформація, отримана в результаті

оцінювання, ефективно доходила до
учнів.

Це дозволить їм покращити
свої результати у навчанні.

Це, також, сприяє створенню таких

умов для навчання, оцінювання, які
зменшують конкуренцію з іншими,

змішчуючи акцент на змагання з самим
собою. З самим собою - вчорашнім.

[Беата]: Підсумовуючи всю нашу промову,

я хотіла би підкреслити, що школа, яка
використовує різноманітні умови та

методи оцінювання, сприяє
автономії та самостійності

і вчить відповідальності та
впевненості у власній компетентності.

Така школа може значною
мірою виконати умову

якісної школи, доступної для всіх.

Дуже вам дякую.

[Весела музика]